

РЕШЕНИЕ

№ 2003

гр. София, 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 20.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **10211** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на Глава десета, Раздел I от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи (отм., в сила до 30.06.2014 г.).

С Искане, вх. № 37077/18.10.2022 г. адвокат И. А. -пълномощник на А. Д. А., като е посочил правно основание, по смисъла на чл. 149, ал. 5 АПК е заявил желание за обявяване нищожност на ЗАПОВЕД, рег. № АЗ-3407/02.07.2008 г., издадена от директора на Национална служба „Полиция“ – МВР. С тази заповед на ищеца А. Д. А. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „главен полицай“, категория „Д“ – младши – полицейски инспектор в Група „Териториална Полиция“, Полицейски участък „В.“, при 03 Районно полицейско управление – СДВР.

В съдебното заседание адвокатът: поддържа искането, с твърдение, че заповедта не е била връчена на адреса и поради това не е била оспорена; намира искането за „основателно и законосъобразно“; претендира за възстановяване на разноските за водене на делото.

Ответникът – министърът на Министерство на вътрешните работи, съгласно § 108 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗМВР (ДВ, бр. 69/2008 г.), посредством юрисконсулт: оспорва искането; представя като писмени доказателства документи, изготвени (съставени) в хода на проведено дисциплинарно производство; желае юрисконсултско възнаграждение. Представил е и писмена защита.

Съдът, от доказателствата, съставляващи представената от ответника административна преписка и приети без оспорване от страна на жалбоподателя, приема за установено следното.

Със Заповед, рег. № АЗ-3407/02.07.2008 г., издадена от директора на Национална служба „Полиция“ – МВР ищецът А. е бил дисциплинарно уволнен за това, че на 07.03.2008 г. получил от установено лице сумата от 1 000 лева, „за да не извърши действия по служба“. Повече от четиринадесет години след прекратяване на служебното му правоотношение като държавен служител в МВР, е решил да упълномощи адвокат, който да оспори заповедта, с искане за обявяването ѝ като нищожен индивидуален административен акт.

С процесното искане, вх. № 37077/18.10.2022 г. адвокатът – пълномощник на А. А. твърди, че: заповедта „е издадена от некомпетентен административен орган, който не го е назначил в МВР, не е участвал и не е образувал дисциплинарно производство за твърдяното нарушение“; не е било „връчено по надлежния ред основанийето за образуване на дисциплинарно производство“, за което „министърът е бездействал незаконосъобразно“; не е връчена и заповедта за прекратяване на правоотношението; „директорът на Национална служба „Полиция“ не е провел дисциплинарното производство, както и не е имал статута на орган по назначаването, по смисъла на чл.186 ЗМВР (отм.), във вр. чл.6, ал.1 ЗДСл и чл.86 ЗДСл.; липсата на компетентност, както и съществените процесуалния нарушения дават основание, според съдебната практика да се провъзгласи от съдебния състав нищожността на Заповед № АЗ-3407/2008 г.“. С искането са развити още и доводи за неспазване срока за провеждане на дисциплинарното производство, неосигуряване възможност да се запознае с доказателствата, събрани в хода на дисциплинарното производство и да получи преписи. С представена по инициатива на адвоката (понеже в съдебното заседание не е заявил искане и Съдът не е дал такава възможност) писмена защита са преповторени изложените в искането тези, съждения и умозаклучения.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след обсъждане на доказателствата и на доводите на страните, формира следните изводи по съществуто на спора.

Искането, вх. № 37077/18.10.2022 г. от името на А. Д. А., за обявяване нищожност на ЗАПОВЕД, рег. № АЗ-3407/02.07.2008 г., издадена от директора на Национална служба „Полиция“ – МВР е процесуално допустимо, що се касае до основанияето по чл. 149, ал. 5 АПК. По същество искането е абсолютно неоснователно.

Приема се от правната теория и от съдебната практика, че нищожен е този административен акт, който не отговаря на изискванията за валидност. Нищожността е такова състояние или качество на акта, при което той не е годен да породи целените правни последици. Основанията за оспорване на административните актове, регламентирани с чл. 146 АПК следва да бъдат приемани като изисквания за законосъобразност на тези актове. Не всички от изброените в разпоредбата основания обаче, представляват и основания за нищожност на един административен акт. Т. основание несъмнено ще бъде липсата на компетентност на издателя на акта (чл. 146, т. 1), т.е. липсата на надлежно овластяване на този орган да се произнася по определен въпрос, поради липса на материална, родова или местна компетентност. Несъобразяването с изискването на чл. 146, т. 2 АПК за спазване на установената форма на административния акт (чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК - липса на мотиви) ще представлява основание за прогласяване нищожността му, само тогава, когато е на

лице пълно несъобразяване – липса на каквито и да било мотиви и липса на реквизитите, упоменати в ал. 2 на чл. 59 АПК или поне на тези по т.т. 1, 3, 4, 5, 8. Наличието на други пороци, извън изброените, т.е. на такива, по смисъла на тези по чл. 146 т.т. 3, 4, 5 АПК ще представлява основание за отмяна на акта, като незаконосъобразен.

Страните не спорят, а адвокатът на ищеца сам признава, че Заповед, рег. № АЗ-3407/02.07.2008 г. не е била оспорена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. От представения и заверен от ответника препис на заповедта (л. 11 от делото) се установява категорично, че (противно на твърденията на адвокат И. А.) същата е била надлежно връчена (съобщена) на А. А., на 11.07.2008 г., за което е положил подписа си. Предвид изрично заявеното искане за прогласяване нищожност на Заповед, рег. № АЗ-3407/02.07.2008 г. на основание чл. 149, ал. 5 АПК, Съдът дължи произнасяне, само относно това твърдение, независимо, че адвокатът твърди и упорито поддържа, включително доводи за материална незаконосъобразност. Ответникът представи още и писмени доказателства (неоспорени от ищеца) за валидно проведено дисциплинарно производство, включително за: издадена от министъра заповед (л. 95), с която е разпоредил провеждане на такова производство и е определил състав на дисциплинарно разследващия орган; участие на Ал. А. в дисциплинарното производство; получена от него покана да даде писмени обяснения; протокол за приемане на обясненията му; ; обобщена справка от дисциплинарно разследващия орган и пр. Тези доказателства имат отношение към материалната законосъобразност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, но служат като косвена индиция за несъстоятелността на процесното искане, което се основава на объркване и на неправилно разбиране, и тълкуване на Закона. Освен твърдението за некомпетентност на издателя на заповедта, Съдът не следва да обсъжда и съобразява разсъжденията на адвоката, изложени в жалбата и в писмената защита, касаещи: компетентността на директора на НС „Полиция“ да води дисциплинарно разследване; ползването от ищеца на платен отпуск по време на дисциплинарното производство; законосъобразността на определянето от министъра на дисциплинарно разследващия орган и пр. Отказът да се съобразява с тези доводи Съдът обосновава със становището, че са ирелевантни за съдебното производство по чл. 149, ал. 5 АПК, а настоящото съдебно производство не е такова по чл. 239 АПК.

Според приложимата по време редакция на ЗМВР (ДВ, брой 17/2006 г.) сред основните структурни звена на МВР са националните служби (чл. 9), от които и Национална служба „Полиция“ – чл. 10, ал. 1, т. 2. Правомощията на директорите на националните служби за осъществяване общо и непосредствено ръководство са включвали и това по чл. 28, ал. 1, т. 7 – да управляват човешките ресурси. В изпълнение на правомощията си директорите на националните служби са издавали заповеди – чл. 28, ал. 2. Разпоредбата на чл. 186, ал. 1 ЗМВР (отм.) е оправомощавала директорите на националните служби, какъвто е бил и директорът на НС „Полиция“ главен комисар В. П. да назначават държавните служители на длъжности от категории Г, Д и Е, извън случаите по чл. 185, т. 2. А. А. е имал присъдена, по смисъла на чл. 170, ал. 1, т. 5 и ал. 2, т. 5 ЗМВР (отм.) категория „Д - изпълнителски персонал с контролни функции; главен полицай“ и този факт не се оспорва от него. Столична дирекция „Полиция“ (понастоящем – СДВР), към която се е числяло и 03 Районно полицейско управление е била в структурата на Национална служба „Полиция“, съгласно чл. 12, ал. 1, т. 2 ЗМВР (отм.). Поради това и съгласно чл. 228, т. 2, предл.

първо, вр. чл. 186, ал. 1 ЗМВР (отм.) директорът на Национална служба „Полиция“ главен комисар В. П. е притежавал материалната компетентност (правомощието) да издаде процесната Заповед, рег. № АЗ-3407/02.07.2008 г., с която едновременно е наложил дисциплинарно наказание „уволнение“ и на това основание е прекратил служебното правоотношение с Ал. А..

Заповед, рег. № АЗ-3407/02.07.2008 г., освен че е издадена от компетентен административен орган, изцяло съответства и на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, така както са очертани с разпоредбите на чл. 246, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР, в редакцията – ДВ, бр. 47/09.06.2006 г., включително съдържа подробни мотиви (чл. 59, ал. 1 АПК), позволяващи осъществяването на ефективен съдебен контрол за нейната процесуална валидност.

Отхвърлянето на искането обуславя основателност на претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 143, ал. 3, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕ, вх. № 37077/18.10.2022 г. от името на А. Д. А., за обявяване нищожност на ЗАПОВЕД, рег. № АЗ-3407/02.07.2008 г., издадена от директора на Национална служба „Полиция“ – МВР.

ОСЪЖДА А. Д. А. да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: